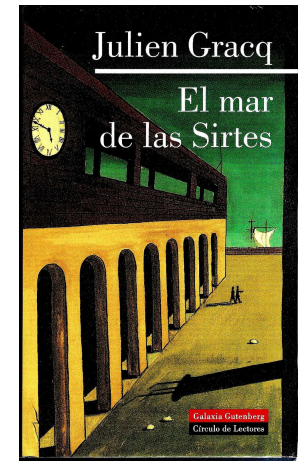

L'argument de les dues novel·les d'aquest mes són el mateix però explicades de maneres molt diferents.
Estaria bé poder comparar-les i veure els punts comuns i divergents de cadascuna d'elles.
Us animo a llegir les dues novel·les per poder comparar-les, però si no disposeu de temps escolliu-ne una de les dues i a la trobada de clubs ja sentireu parlar de l'altra.

Club de lectura A

BIBLIOTECA CENTRAL XAVIER AMORÓS

El desert dels tàrtars de Dino Buzzati
i
La Ribera de les Sirtes de Julien Gracq

Trobada
el dimecres 30 de maig
a 2/4 de 7 de la tarda

BIBLIOTECA CENTRAL
XAVIER AMORÓS
REUS

Dino Buzzati, estudià dret i féu de periodista. A partir d'*Il deserto dei Tartari* (1940) i sobretot *I sette messaggeri* (1942) es destacà com a narrador de fantasia desbordada i d'humor caricaturesc, a mig camí del surrealisme i la literatura de l'absurd. Entre els principals reculls cal esmentar *Paura alla Scala* (1948), *Un caso clinico* (1953) i *Il crollo della Baliverna* (1954).

El desert dels tàrtars (*Il deserto dei Tartari* en l'original italià) és considerada un dels llibres més importants del segle XX. Va ser traduïda al català per l'editorial Empúries. Va ser adaptada al cinema en una pel·lícula homònima.

El desert dels Tàrtars

L'espera sense sentit d'un enemic que mai arriba emparenta aquesta obra amb altres com *Tot esperant Godot* i altres llibres de la Literatura de l'absurd. La malenconia pel pas del temps i la cerca de sentit de la vida són els temes principals d'aquesta obra. El tòpic del tempus fugit apareix de manera explícita al llarg de la narració, ja que el narrador intenta alertar Drogo que el temps corre cada cop més de pressa i que està malbaratant la seva existència en aquell indret perdut. Justament l'espera, el somni, però, és el que acaba tenint sentit per al protagonista, que per aquest motiu no encaixa en la vida civil en els escassos parèntesis on abandona la fortalesa, que esdevé un símbol pel seu caràcter de runa i de frontera. L'únic final possible per a tots els somnis és la mort, que cal afrontar amb valor per justificar l'haver viscut, un missatge que el protagonista comprèn al llit de la fonda als darrers capítols de la novel·la. L'argument de Buzzati va inspirar l'obra *Waiting for the Barbarians*, de John Maxwell Coetzee.

Julien Gracq, pseudònim de Louis Poirier, fou un novel·lista, poeta, assagista i dramaturg francès proper al surrealisme. El seu pseudònim literari deu molt a la seva fascinació per l'heroi de "*El Vermell i el Negre*", de Stendhal i la seva admiració pels Gracs, en la història romana. Decideix prendre un pseudònim literari, per tal de separar clarament la seva activitat com a professor d'història i geografia de la seva activitat com a escriptor.

Nascut el 27 de juliol de 1910, Gracq estava considerat un dels grans de la literatura contemporània francesa. Va deixar un llegat de 19 obres, inspirades en el romanticisme alemany, així com en els gèneres fantàstic i surrealista. Home discret i reticent a rebre honors, va rebutjar l'any 1951 el premi Goncourt per la seva obra mestra, "*La ribera de les Sirtes*".

La seva obra narrativa va començar a publicar-se el 1938 amb "*Al castell d'Argol*" seguit d'"*Un beau ténébreux*" el 1945. Té també obres de teatre com "*El rei pescador*" i assajos com "*Preferències*" o "*L'legint i escrivint*".

Els seus llibres mai van ser editats en versió de butxaca i van comptar amb tiratges limitats, un fet que no li va impedir adquirir un immens prestigi entre el públic més culte. Des de jove, Gracq va sentir una gran passió per la literatura i va devorar l'obra de grans autors com Gide, Valéry, Claudel i Cocteau.

Tot i la seva personalitat introvertida i esquerra, el 1989 va acceptar que els seus títols fossin publicats a "*La Pléiade*", de l'editorial Gallimard, i així es va convertir en un dels pocs autors que van aconseguir formar part d'aquesta prestigiosa col·lecció en vida.

Un home d'ideals

Compromès aviat en la política, el 1936 va entrar a formar part del Partit Comunista i va participar en l'organització del Front Popular, encara que va abandonar el partit el 1939 per la seva discrepància davant el pacte de no-agressió entre Hitler i Stalin.

Presoner durant la Segona Guerra Mundial, el 1947 va guanyar una plaça de professor d'Història que va conservar fins a la seva jubilació el 1970.

Mor als 97 anys l'escriptor francès Julien Gracq [en línia] Barcelona : CCMA, 2007. <<http://www.ccma.cat/324/mor-als-97-anys-lescriptor-frances-julien-gracq/noticia/239012/>>